Posesorul absolut al artei fără frontiere

On Iulie 20, 2014

Stabilește tipul de cunoaștere care îți orientează motivația în practica științifică, revizuind permanent relațiile cu arta pe care o creezi.

Teatrul, gândea Eisenstein, îi permite omului să înfăptuiască fictiv acțiuni eroice, să fie fictiv pasionat cu Romeo, să devină înțelept cu Faust, să scape de toate problemele lăuntrice cu ajutorul grațios al lui Brandt, Rosmer sau Hamlet. Şi tânărul regizor se înfierbântă mergând mai departe cu gândurile sale, constatând că acest comportament fictiv îi oferă spectatorului o plăcere întru totul reală. El simte eroul, are sentimentul martirajului, îl copleșește propria-i generozitate...

Ajuns pe la piața Trubnaia, Eisenstein se opri din drum, cuprins de fierbințeli. Gândurile îl asediau ca într-o febră. *"Ce descoperire îngrozitoare ! Ce mecanism oribil se ascunde în această artă sfântă pe care o servesc ! Nu-i numai minciună. Nu-i numai escrocherie. Este otravă. O otravă groaznică, înfricoșătoare. Pentru că, de fapt, dacă îți poți procura fictiv plăcerea, cine va mai încerca să caute în înfăptuiri efective ceea ce se obține pe degeaba, fără să se miște de pe fotoliul teatrului de pe care te ridici apoi cu sentimentul plăcerii absolute?"*

Cel ce avea mai târziu să devină un mare regizor, își continua amețit drumul. Şi tabloul întrevăzut devenea un coșmar: *"Trebuie să ucid asta. Să distrug ! "* Şi gândurile fug, aleargă într-o goană nebună. Da, să distrugă asta. Dar cine? El, un băiețandru? Care încă nu-și găsise locul nici pe tamponul expresului creației artistice ! Atunci un nou gând i se strecura în minte. *"Întâi s-o stăpânesc. Apoi s-o distrug. Să învăț secretele artei. Să-i înlătur valurile. S-o stăpânesc. Să devin un maestru. Apoi să-i smulg masca, s-o dezvălui. Începe o nouă fază a relațiilor noastre."* A relațiilor sale cu arta.

Leadership: Profilul tău de personalitate se constituie ca rezultat al unei creații care își "devorează" creatorul, chiar și atunci când faci abstracție de experiența trăită prin frământările unei arte imperfecte?

Ce mecanism oribil se ascunde în această artă pe care o servește un lider? Acest mecanism este o aplicare a principiului "scopul scuză mijloacele"? Este o creație individuală și finisată, încorporată într-o viziune care nu e în concordanță cu standardul de evaluare a propriilor sale rezultate? Este o combinație de elemente care posedă valori determinate și au rolul de a transmite o "maladie" a creației?

Înainte ca leadershipul să se regăsească reflectat în practică, mai întâi trebuie să stăpânești arta care îți înnobilează știința și îți impune modelul de gândire. Apoi s-o distrugi, ca să-i înlături "valurile", defectele și imperfecțiunile. Apoi s-o reinventezi introducând noi valori, după care s-o prezinți într-o modalitate indicativă, ca fiind mai bună decât alte variante anterioare. Doar astfel vei deveni un maestru în domeniul tău de activitate.

Dar ce se întâmplă dacă arta de a descoperi și promova acest "produs științific", în urma utilizării unui set de standarde de creație, cu valori necunoscute pentru elementele căutate în mijlocul unor prejudecăți sau contestări, nu insuflă o sporită putere de înțelegere celor din jur?

În acest caz are loc o anumită monopolizare a atenției celorlalți prin mijloace care nu sunt de cele mai multe ori decât pârghii de afirmare și promovare a propriei gândiri. Asta este o

escrocherie, o otravă groaznică, pentru că, de fapt, îți procură fictiv plăcerea de a-ți impune propriile legi, considerând că doar tu cunoști adevărul ideilor tale, pe care îl trâmbițezi cu atât avânt neîntrerupt.

Leadership: Poți să-ți cultivi arta de a fi diferit într-un mod subtil, rafinat, fără exagerări, într-un mediu în care manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare" ?

În lupta cu mijloacele de promovare a gândirii proprii, liderul este singurul care are de suferit dacă nu își revizuiește permanent relațiile cu arta pe care o promovează, dacă nu arată adevărul care se ascunde în spatele a ceea ce construiește. Bine preciza cineva pe o pagină web: *"Când o să poți spune: eu sunt în spatele a ceea ce reprezint eu, ca om... atunci vei putea să construiești."*

Leadershipul nu ar trebui să fie rezultatul unei creații care își "devorează" creatorul, indicând posibile epuizări ale valurilor de cercetare, în confruntarea cu ceea ce unii numesc „experiența imposibilului". Iar orice încercare de a o îmblânzi și de a-i modifica adevărul este sortită eșecului, mai ales dacă ea exprimă aspectul cantitativ al fenomenului de posesiune totală, care creează sentimentul plăcerii absolute.

Manifestarea unei stări de spirit îndreptate spre progres este ridicată la nivel de „valoare" atunci când este privită din perspectiva apartenenței la o personalitate care nu suportă vulnerabilitățile formelor artistice, și se vede nevoită să adopte alte practici și să introducă alte criterii de apreciere ale artei.

Posesorul absolut al artei fără frontiere este liderul care reușește să descopere acel "perpetuum mobile" de excepție, într-un domeniu în permanentă schimbare, care să fie benefic și acceptat de toți. Dar în același timp creația liderului, odată cu formele ei de expresie și cu mijloacele ei de promovare, nu trebuie să creeze sentimentul unei înșelătorii – căci, în acest caz, va aduce numai dezamăgire.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/posesorul-absolut-al-artei-fara-frontiere.html